

Sonata per un home bo

SR. DIRECTOR:

La ràbia, la impotència, la por, el dolor... pel tiet Josep.

M'acaben de dir que ha mort el tiet Josep. El maleït coronavirus se l'ha emportat després de tenir-lo lluitant durant uns dies; la veritat és que no gaires, ha estat ràpid.

El tiet Josep era el germà de la meva mare i d'ençà que va morir el pare era una mica la figura familiar de referència quan anàvem al poble. La mare –la seva germana– va morir ja fa més de vint anys i suposo que quan et falta algú tan proper els lligams amb els seus més propis, en certa manera, s'enforteixen.

El tiet Josep era un bon home, només calia dir-li que volies fer alguna cosa a casa i allà el tenies disposat a ajudar-te en allò que fos. Podies comptar-hi sempre. Una visita al poble solia acabar a casa seva si vàiem que tenia el cotxe

davant de casa. El convidàvem a dinar de tant en tant, sempre el Divendres Sant (cassola de bacallà) i en tinc un record entranyable d'un cop que ens el vam endur a Huelva un cap de setmana. Enguany no crec que hi hagi cassola, però sense ell i el meu cosí, tampoc seria el mateix.

Aquesta setmana que ha estat a l'hospital he sentit ràbia per com ha anat tot, perquè no es mereixia un final així, ràpid, sense contemplacions i sense que la gent que estimes et pugui abraçar; impotència per no poder-lo acompanyar i cuidar-lo alguna estona; he tingut por, molta por perquè això ens pot arribar a qualsevol en qualsevol moment, no està controlat i no sabem quan ni com acabarà, i finalment he sentit dolor per la pèrdua d'un tiet i d'un home bo. L'únic consol va ser saber que els seus fills van poder estar amb ell l'últim dia i almenys

va estar acompanyat. Aquesta setmana, especialment des que aquest malson va començar, he pensat encara més en el valor de la vida i de tot el que tenim i sovint no apreciem... i que hauríem de saber dir "T'estimo" als que estimem... potser ho donem per suposat i per això no ho diem.

Penso que mai li havia dit al tiet, que l'estimava, li vaig demanar al meu cosí que li digués just la nit abans de morir; segurament hauria estat content de sentir-m'ho dir a mi.

La vida continuarà, tornaran a florir les roses i tornarem al poble, i allí l'enyorarem més, la seva absència sens farà més present. I vindran temps millors, el malson acabarà i tornarem a una relativa calma i normalitat. I potser, de tot plegat, els humans n'aprendrem una lliçó i potser hi haurà molts més homes bons.